

повече отъ противнѣхъ странѣхъ, дѣ вървеше Д. Иванъ къмъ града Шюмень, Слабость и съвсѣмъ обезсилность на двама отъ тѣхны-тѣ другари, прави това тѣжко пѣтешествіе още потихо и позабавно; тѣхный видъ не имъ дава да вървятъ право изъ пѣтя; далечъ горѣ отъ него въ шумалака единъ слѣдъ другъ вървятъ тѣ, като расплитѣтъ и разгрѣщѣтъ чепасты-тѣ бодливы дървета; часто на рѣдѣ имъ ся сливаше и падаше капка по капка кръвъ. Слънце-то бѣше ся вече отдалечило отъ златны-тѣ си врата на истокъ; неговы-тѣ свѣтлы зары едва пронизватъ прѣзь гѣсты-тѣ листа на высокы-тѣ горскы дървета, за да озарятъ и удушевятъ тѣя щастливы хора. Тѣ удвояватъ силы-тѣ си, подканятъ и подкрѣпѣватъ двама-та си освобождены другары, като гы запазѣтъ и отварятъ имъ отзадъ и отпрѣдъ пѣтъ. Тѣмъ е мѣчно и тѣжко, женска слабость гы надвива, нѣ мысль, че тамъ гы чака вече пѣлна свобода и още... още... навиваше сичко и тѣ вървятъ и борятъ на прѣдъ.

Слънце-то е вече насрѣдъ само-то небе, то едва промича сега тънкы-тѣ си зары, право на връхъ главы-тѣ на уморѣны-тѣ ни пѣтници. Бѣдничкы! тѣ не поглѣдватъ на горѣ да видятъ, че вече пладнѣ заминува; потъ, размѣсенъ тукъ тамъ съ кръвъ, ся рони по тѣхны-тѣ издрасканы лица; нѣ това нищо, тѣ вѣрватъ и